

що въ стантѣ се смѣе и се бори ?
И той създава толкозъ много грижи !
Вратата рѣдко нѣкой ще отвори

на работа да иде. Вътъръ ближе
стенитѣ и въ прозорцитѣ потраква.
Но вжтре топло е. Пакъ дни се нижатъ...

Новородено рѣдко се разплаква
въвъ стантѣ, и кжщата е вече
не кошеръ, а огромна стара ракла

въ която хората, затворени, далече
отъ кръсциитѣ вѣнъ, сами живѣятъ.
Лепятъ се некролози. Въ тиха вечеръ

вратата се отваря и изъ нея
изнасятъ сетень позлатенъ ковчегъ.
Кола въвъ полумрака се синѣе,

копита после глѣхнатъ надалекъ...
Затворена за сетень пхтъ, вратата
се заличава въ полумрака мекъ...

А кжщата слухти въвъ самотата
и день и нощъ съсъ старческо търпение,
и день и нощъ се вслушва въ тишината

да чуе, срѣдъ безкрайното бръмчене
на споменитѣ, гласъ да прозвучава.
Докато нѣкой день ржце студени

върху стената ѝ забиятъ здраво
табела съ букви строги и голѣми :
„Мѣстото за постройка се продава !“